

Cărarea nopții

Sorina

Cărarea nopții

La-nceputul nopții albe, printre frunzele-adormite,
ultima ce-aluneca să dispară jos în vale,
sub o lupă de destin, pe cărări nedefinite,
era umbra grea de somn, din coroanele ovale.

Lunecarea se-nfășoară pe un fir subțire-verde,
ce-n risipă amăgește negrului transfigurarea,
prelungire ce în noapte, sub secunde lin se pierde,
umbra-n atmosferă curge, definind nopții cărarea.

Din imagini conturate, luna cu a nopții vrajă,
amăgește-n jos pădurea, pomii parcă-s uriași,
unde pe cărarea nopții, neclintiți ei stau de strajă,
însoțind destinul umbrei, în somnul frunzelor rămași!